

1.12.2025 odbyła się druga odsłona warsztatów dla osób studiujących na Uniwersytecie Artystycznym im. Magdaleny Abakanowicz w Poznaniu w ramach projektu badawczego „Śmierć awatara. Kondycja cyfrowej tożsamości po utracie dostępu do profilu w mediach społecznościowych” realizowanego w ramach grantu Preludium 23 Narodowego Centrum Nauki. Warsztaty ponownie obejmowały elementy artist talku połączonego z dyskusją wokół tekstu Marty Ceccarelli *Internet's Dark Forests. Subcultural Memories and Vernaculars of a Layered Imaginary* i ćwiczeniami opartymi o autorefleksję, jednak zostały rozszerzone o moduł techniczny, w którym jedna z prac kierownika projektu stała się przyczynkiem do wprowadzenia grupę w pracę z narzędziami do fotogrametrii.

Osoby uczestniczące w warsztatach zapoznały się z założeniami badań kierownika projektu oraz z jego aktualnymi realizacjami artystycznymi towarzyszącymi tym badaniom. Poznały także sposoby czytania internetu jako zbioru „imaginariów” – mentalnych obrazów i metafor pomagających zrozumieć jego złożoną naturę technologiczną, społeczną i kulturową – omówionych m.in. na przykładzie metafory „Ciemnego Lasu”. Podczas dyskusji szczególne zainteresowanie wzbudziła kwestia dark webu, o którym osoby studiujące opowiadały, odwołując się do doświadczeń twórców internetowych eksplorujących te przestrzenie.

W drugiej części warsztatów osoby studiujące ponownie dostały dwa ćwiczenia autorefleksyjne. W pierwszym na osi czasu od roku 2000 do 2025 miały zaznaczyć rok założenia każdego konta na platformie społecznościowej, które pamiętają – czy to wciąż aktywnego, czy już dla nich z jakiegokolwiek powodu niedostępnego. W przygotowywaniu ćwiczenia uwzględniłem możliwość zapisania na osi wielu założonych kont w obrębie jednej platformy. Drugie zadanie polegało na przypomnieniu sobie sytuacji, w której z jakiegoś powodu osoba uczestnicząca w warsztatach utraciła dostęp do któregoś z tych kont i opisanie tej sytuacji wraz z uczuciami i emocjami jej towarzyszącymi. Arkusz z ćwiczeniami był anonimowy, wymagane było jedynie podanie roku urodzenia.

W grupie 15 osób urodzonych pomiędzy 1989 a 2006 rokiem każda osoba oznaczyła na osi czasu co najmniej 4 konta, często zakładane ponownie na tej samej platformie. Jedna osoba wypisała 7 kont na Instagramie. Konta często były zakładane z powodu zapomnienia hasła do konta poprzedniego bądź w celu oddzielenia aktywności prywatnej od zawodowej (np. przy publikowaniu projektów artystycznych). W tej odsłonie warsztatów częściej wskazywano sytuacje utraty konta ze względu na zamknięcie całej platformy, choć najczęściej pojawiały się doświadczenia zapomnienia hasła do konta, co wiązało się ze smutkiem czy frustracją w przypadku kont długo prowadzonych. Zauważalne były tym razem również kwestie autoprezentacji, na przykład usunięcie starego konta na Facebooku „ze względów estetycznych” czy prowadzenie wspólnego konta z drugą osobą dla żartu, gdzie „udaję kogoś innego”.

W ostatniej części warsztatów, wykorzystując gipsowe obiekty zawierające przeniesione na papier gazetowy zrzuty ekranu profili z mediów społecznościowych, osoby studiujące w małych grupach przygotowały skany 3D z użyciem aplikacji Kiri. Na przykładzie tego procesu grupie zostały przybliżone definicje remediacji i konwergencji mediów. Niektóre zespoły pokusiły się o eksperymenty wykraczające poza skan obiektów, na przykład skanując całą postać, która w trakcie zmieniała wyraz twarzy. Po wykonaniu ćwiczeń cała

grupa obejrzała wspólnie zeskanowane obiekty i została zapoznana z możliwościami dalszej obróbki modelu 3D w programie Blender. Na pytanie o wskazanie różnic w materii zeskanowanej i oryginalnej, padły odpowiedzi takie jak skala, dokładność faktury czy oddziaływanie na zmysły.